

Trys vandenių karaliai

Trisdešimtoji karalystė, pačiam žemės krašte, gyveno vienas karalius. Jis turėjo sūnų ir labai jį mylėjo. Sykį išėjo karalaitis į sodą pasivaikščioti ir pamatė nedidelę, tvirtai sumūrytą, geležim apkaltą, stipriai užrakintą trobelę su vienu langeliu. Pažiūrėjo pro tą langelį, pamatė sėdint tokį senuką — visas masto didumo, o barzda sieksninė. Jį ten buvo įsodinęs karalius, o sūnus apie tai nieko nežinojo. Tas senis dabar prašo karaliūną, kad jam duotų atsigerti vandens. Karaliūnas jo pasigailėjo, pasėmė kaušą vandens ir padavė. Senis vienu mauku išgėrė, išgėręs labai padėkojo ir sako:

— Jei tau bus kokia nelaimė, aš ateisiu į pagalbą. Tai taręs, senis išėjo iš trobelės, ėmė kilti aukštyrą ir visai pranyko.

Tą jo išlėkimą matė pats karalius pro langą ir sako:
— Na, dabar tai bus! Kas tą senį paleido?

Suvadino dvariškius, klausinėja, kas paleido senį, bet nė vienas nieko nežino. Atėjo ir karaliūnas pas tėvą, tėvas klausia:

— Ar tu tą senį paleidai?

— Aš jo nepaleidau, aš jam daviau tik vandens atsigerti.

— Kad tu taip padarei, reikėtų tave nužudyti, bet kad pats prisipažinai, tai aš tavęs taip nebausiu, tik tu eik sau iš mano žemės, kur akys veda!

Atsisveikinęs su tėvu, padėkojęs už duoną ir druską, už auginimą, eina jis sau, pats nežinodamas kur. Atėjo į vieną karalystę, užėjo į karaliaus dvarą, prašosi tą karalių, kad jam duotų kokią karalystę savo dvare. Karalius jį priėmė už vežėją.

Vieną sykį išėjo jis už dvaro, galvoja apie savo karalystę, kad jis karaliaus sūnus, o dabar turi tarnauti svetimam. Iš kur buvęs nebuvęs, atsirado pas jį tas senis — visas masto didumo, o barzda sieksninė.

— Na, karalaiti, — sako jis, — tu mane išgelbėjai iš tokio vargo, tai dabar eik šen su manim, aš tave gerai pamylėsiu.

Nuėjo abudu į to senio trobelę. Senis jam atnešė ketvirtį kibiro vyno.

— Še tau šitą vyną — vienu mauku išgerk!

Karaliūnas išgėrė.

— Dabar, — sako senis, — eik laukan, rasi akmenį penkių šimtų pūdų — paėmęs pakelk!

Išėjo karaliūnas, paėmė tą akmenį, permetė per galvą. Kai grįžo į trobelę, klausia senis:

— Na ką, ar pakėlei?

— Permečiau per galvą.

— Gerai, kad permetei. Dabar še tau puskitabirį vyno — išgerk!

Kai tik padavė, vėl vienu mauku išgėrė.

— Dabar, — sako senis, — eik laukan, rasi akmenį tūkstančio pūdų — pakelk jį!

Karaliūnas išėjęs paėmė tą akmenį, permetė per galvą kaip kokią lazda. Kai grįžo, senis klausia:

— Na ką?

— Permečiau per galvą kaip kokią lazda.

— Dabar še tau kibirą vyno — išgerk!

Kai jam padavė, vienu mauku vėl išgėrė.

— Na, dabar eik laukan, rasi pusantro tūkstančio pūdų akmenį — pakelk jį!

Išėjęs paėmė tą akmenį, permetė per galvą kaip kokią plunksną. Sugrįžo į trobelę, senis vėl klausia:

— Ar pakėlei?

— Paėmėš permečiau per galvą kaip kokią plunksną.

— Dabar, — sako senis, — jau gerai pajėgi, gali sau grįžti atgal pas tą karalių.

Kai sugrižo, klausia vyriausias karaliaus vežėjas:

— Be mano leidimo kaip tu galėjai išeiti ir taip ilgai neparėjai? — ir drožė su ranka jam per veidą.

Užpykęs karaliūnas kaip davė atgal, tai vežėjo galva, nutrūkus nuo pečių, nulėkė už kelių varsnų! Kiti tarnai sugriebę nuvedė jį pas karalių. Karalius klausia:

— Kodėl tu jį užmušei?

— Aš nenorėjau užmušti, aš jam tik skolą atidaviau.

Karalius nepiktas buvo, jam nieko nedarė — liepė eiti vėl prie savo darbo.

Neilgai trukus ateina pas tą karalių masto didumo senukas su žalvario galva, su geležies rankom, su švino barzda, atneša laišką nuo vandenų karaliaus, slibino trigalvio. Vandenų karalius liepia tą ir tą dieną atvesti prie jūros savo dukterį jam praryti. „O jei neatvesi, — rašo, — tai visus tavo žmones suėsiu, o tave patį paimsiu į vandenų karalystę vergauti.“

Nėr ką daryti — pažadėjo karalius atvesti. Sušaukė visus savo dvariškius ir vyresnėlius, klausia, ar negalėtų kas gelbėti jo dukterį nuo tokios baisios mirties; žada, tas žentu būsiąs, katras ją apginsiąs.

Atsirado vienas vyresnėlis, sako:

— Rasi, aš galėsiu gelbėti.

Kada jau atėjo ta diena, išgabeno karalaitę į pajūrį, į tokią trobelę, o vyresnėlis, paėmęs kelias dešimtis kareivių, nuėjo slibino laukti. Gavęs žinią apie tai, nuėjo prie jūros ir karaliūnas, pasiėmęs tik savo kardą. Netrukus susidrumstė jūra — išeina slibinas su trim galvom. Anas vyresnėlis, jį pamatęs, su savo kareiviais ir tarnais pabėgo į girią ir žiūri, kas čia dėsisis. O karaliūnas,